

Δεν είμαστε άβουλοι θεατές του εφιάλτη

*του Νίκου Πετρόχειλου
Μέλους του Δ.Σ. του Σ.Α.Κ.
Καθηγητού Πανεπιστημίου*

«... γιατί αυτή ακριβώς η ντροπή, η αρχαιοελληνική αιδώς, αν θέλετε, το ερυθριάν του χρηστού ανθρώπου, ό,τι περιέχεται στη φράση «μα δεν κοκκινίζεις, μωρέ;» του λαού μας, αυτό ακριβώς το λυτρωτικό αλλά και αποδεικτικό της ποιότητας του ανθρώπου συναίσθημα, πολύ φοβούμαι ότι έχει απελπιστικά χαθεί στις μέρες μας από τη δράση των ισχυρών της γης. Την ανερευθρίαση αιτιολόγησή της, με όλα όσα φρικτά, ανήκουστα, ανίερα (είδατε πως ακόμα και η λέξη εγκληματικά φαίνεται κάποτε λίγη, για να χαρακτηρίσει τα πράγματα) συμβαίνουν σήμερα στη γειτονική μας χώρα, όπου οι λέξεις έχουν χάσει τη σημασία τους, και μόνο ο θάνατος, η κραυγή, ο σπαραγμός, το βουβό ανήμπορο κλάμα που ακούγεται ανατριχιαστικά μέσα από τα ερείπια, εξακολουθούν να διατηρούν την αυθεντικότητά τους, για να χρωματίσουν οδυνηρά και εξοργιστικά το βιβλίο της ιστορίας του αν-

θρώπου στη δύση του 20ού αιώνα, στη «δύση της Δύσης», όπως θα έγραφε και ο αιδεσιμότατος.

Το Σωματείο Συμπαράσταση Αγώνα Κύπρου, στο οποίο ανήκω και εξ ονόματος του οποίου μπορώ να πω ένα ακόμα λόγο, αισθάνεται ότι τα σημερινά γεγονότα και εκείνα του 1974 στην Κύπρο ακολουθούν παράλληλους, εξοργιστικά προσχεδιασμένους και εγκληματικά ανυποχώρητους δρόμους, που οδηγούν στον αφανισμό και στην οριστική υποδούλωση (εθνική, οικονομική, ηθική) των δύο λαών και όσων άλλων ενδεχομένως εμπέσουν στο μάτι του κυκλώνα. Το «βλέμμα του Μεγάλου Αδερφού» αγρυπνά για όλους μας, το 1984 του Τζωρτζ Όργουελ δεν πέρασε, ο εφιάλτης που άρχισε το 1974 στην Κύπρο βρίσκεται εν εξελίξει και είμαστε όλοι (θα ήθελα να ελπίσω όχι μοιραίοι και άβουλοι) θεατές της πορείας του».
